

РЕШЕНИЕ

№ 23889

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 20.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **2915** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а и следващите от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Х. Д. А., лице без гражданство, [дата на раждане], чрез адв. Я. К., срещу Заповед УРИ №5392 ПАМ-142/20.02.2026г. на за началник на отдел „Миграция“, при СДВР, с която чужденецът е настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) за срок не повече от шест месеца от датата на фактическото настаняване.

В жалбата се иска отмяна на оспорения акт, като са наведени оплаквания за неговата незаконосъобразност, като издаден в противоречие с приложимия материален закон и в несъответствие с целта на закона. Твърди се, че чужденецът не е правил опити да се укрива, нито да напуска територията на страната незаконно. Посочва, че след приключване на предходното съдебно производство са налице нови факти и са събрани нови доказателства за положението на жалбоподателя и опасността от депортирането му, поради и което същият е подал повторна молба за закрила в ДАБ. Моли за отмяна на заповедта. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован се явява лично и с адв.К.. Поддържат жалбата, по съображения, изложени в нея. Представят решение на АССГ-адм.дело № 4042/26г., с което по жалба на А. е отменено Решение № 15-В/02.03.2026г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при МС и е върната преписката на органа за произнасяне по същество в производство за предоставяне на международна закрила по молбата на Х. Д. А..

Ответникът по жалбата, началник на отдел „Миграция“ при СДВР, редовно призован, се представлява от юрк.И., който поддържа становище за неоснователност и недоказаност на

жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура, не взема участие в производството и не изразява становище по жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 18 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Видно от докладна записка на Мл.ПИ в група „А.“ при сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ – СДВР, рег. № №5392р-144/20.02.2026г. /л.11/ до Началника на отдел „Миграция“ – СДВР, на 20.02.2026г. около 15,00ч. е получен сигнал от служител на РПЦ-В. към ДАБ-МС, че на [улица] е забелязал лице-чужд гражданин. Около 15,15ч. е установен чужд гражданин, представил се с имената Х. А. Д., [дата на раждане] с гражданство С.. След извършена справка в АФИС /погранична система/ е установено, че лицето има предишна регистрация с Л. и с отказан статут на бежанец с Решение № 1734/17.02.2025г. на ДАБ МС, потвърдено след съдебен контрол. Установено е и че спрямо чуждия гражданин има наложена заповед УРИ 4069 ПАМ-618/06.11.2024г. на за нач. ГПУ-Малко Т. за принудителна административна мярка по ЗЧРБ „Връщане на чужденец до С.“ /л.16/. В проведената с чуждия гражданин беседа на разбираем за него език е установено, че е влязъл страната през „зелена граница“ между Република България и Република Т. над граничното оградно съоръжение с група от шест човека. Заявил е, че не притежава лични документи, средства за издръжка и подслон, близки или познати на територията на Република България, при които да отседне или друг адрес, на който да пребивава. Същият е заявил, че е запознат, че е незаконно пребиваващ на територията на страната и трябва да се върне в страната си по произход или друга сигурна страна, но е посочил, че не желае да се завърне в родната си страна и ще се укрие, с цел да не изпълни наложената му ПАМ и остане в Европа.

Административен Съд С. – град, I отделение, 18 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Оспорената заповед е съобщена на оспорващия лично на 20.02.2026г., подадената директно в АССГ на 06.03.2026г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, а именно, че на Х. А. Д., е наложена принудителна административна мярка „Връщане на чужденец до С.“

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице факти, сочещи опасност от укриване на чужденеца. Според § 1, ал. 4в от ДР на ЗЧРБ, според която „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3“ е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на общественения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи,

представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. В случая е безспорно, че жалбоподателят не притежава валидни документи за самоличност. Настоящият съдебен състав намира, че към момента общата продължителност на задържането му не надвишава максимално предвидения 18 месечен срок на задържане на чужденеца в СДВНЧ и са налице предпоставките за задържането му, посочени в закона – пречки за изпълнението на наложената на чужденеца ПАМ. Лицето не желае да сътрудничи с администрацията на Дирекция „Миграция” за връщането си в страната по произход, а изпълнението на заповедта, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ „Връщане до страна на произход” не може да бъде осъществено, поради нежелание от негова страна да подаде искане за издаване на документ за пътуване до съответните дипломатически власти.

При това положение, безспорно е налице хипотезата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, а именно - има забавяне при получаване на необходимите документи за принудителното отвеждане на чужденеца до границата и лицето отказва да съдейства на компетентните органи за получаване на необходимите документи за връщане. Поради факта, че не са изтекли дори първите шест месеца от първоначалното задържане на лицето и вземайки предвид изложеното, съдът намира, че в случая все още съществува разумна възможност за връщането на Х. А. Д. в С..

По силата на чл. 76в, ал. 2 от ЗУБ, при провеждане на процедурата по този раздел не се предоставят правата по чл. 29, ал. 1, т. 1 на чужденец, когато подава първа последваща молба за международна закрила единствено с цел да забави или да затрудни изпълнението на приложената му принудителна административна мярка "отнемане на правото на пребиваване в Република България", "връщане" или "експулсиране".

В разглеждания казус, независимо от факта, че е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила, Х. А. Д. не е посочил никакви сериозни доводи, които да обосновават промяна на първоначално взетото решение, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради което следва да се приеме, че молбата е подадена единствено, за да се предотврати извеждането му от страната. По отношение на представеното решение на АССГ, с което е върната преписката за произнасяне по същество на подадената последваща молба, съдът посочва, че това не означава, че чужденеца е получил статут на бежанец или хуманитарен статут. При положение, че същият сам заявява, че ще се укрие, с цел да не изпълни наложената му ПАМ „Връщане на чужденец в С.“ и да остане в Европа, според съда е необходимо, същият да бъде оставен в специален дом за временно настаняване на чужденци. / така решение № 5286 от 01.06.2022г. по адм. д. № 2894/2022г., на ВАС/.

По изложените съображения, съдът намира, че обжалвания акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ възлиза на 100 евро.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172 ал. 2 пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 18 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Д. А., лице без гражданство, [дата на раждане], срещу Заповед УРИ

№5392 ПАМ-142/20.02.2026г. на началник на отдел „Миграция“, при СДВР с която чужденецът е настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА Х. Д. А., лице без гражданство, [дата на раждане] , да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ